

Slovo, ktoré sa stalo od Hospodina k Jeremiášovi vo dňoch Jehojakima, syna Joziášovho, judského kráľa, povediac:...

Jeremiáš 35:1-19

Chcem sa s vami podeliť s Božím slovom z 35. kapitoly Knihy Jeremiáš. Život Jeremiáša bol veľmi ťažký. Jeho služba bola ťažká v tom, že Boh mu skoro každý deň posielal bremeno slova, ktoré mal potom ďalej, ako Boží prorok, zvestovať ľuďom. Ťažkosť bola v tom, že ľudia nepočúvali na Boží hlas, nepočúvali na Božie slovo. Aj napriek tomu Jeremiáš každý deň vstával a hovoril ľudu, čo mu Boh uložil.

Neskôr mu Pán daroval pisára Bárucha, ktorý zapisoval slovo, ktoré Boh skrze Jeremiáša poslal. Báruch potom chodil medzi ľud a čítal im zapísané Božie slovo. Napriek tomu všetkému, čo o ťažkostiach proroka čítame v Knihe Jeremiáš, sú tam miesta, ktoré sú veľkým povzbudením pre nás aj dnes. Takou je, verím, aj 35. kapitola.

Udalosti opísané v 35. kapitole sa odohrali za čias Jehojakima, syna Joziášovho (verš 1). Ak sa pamätáme na judských kráľov, tak vieme, že Joziáš bol jeden z tých najlepších. Za jeho vlády sa našlo Božie slovo, ktoré, keď mu ho priniesli, si nechal prečítať. Najdôležitejšie však na tom bolo, že Joziáš k nemu priložil svoje srdce. Keď počul, čo je napísané o všetkých Božích súdoch, ktoré prídu, jeho srdce sa pokorilo.

Joziáš bol veľmi dobrý a zbožný kráľ. Za jeho čias sa veľa napravilo a uviedlo do poriadku z toho zlého, čo urobili jeho otcovia - a predsa Božie slovo hovorí, že Boh sa už neodvrátil od pále svojho hnevu, ktorý mal byť vyliaty na Júdu podobne, ako už bol vyliaty na severné kráľovstvo.

Joziáš mal syna, ktorý sa volal Jehojakim. O ňom sa píše, že sa podobal na svojich otcov (predkov), ale nepodobal sa na svojho vlastného otca, Joziáša. Nepočúval Boha a pohrdol Božím slovom.

V tejto dobe a v takejto situácii prišlo Božie slovo k Jeremiášovi. Bol poslaný do rodiny Rechabitovcov, aby z nej zvolal všetkých bratov a synov, ktorí sa v nej nachádzajú. Mal ich zvolať do jednej z miestností Božieho chrámu a mal ich zavolať k stolu, na ktorom boli džbánky plné vína a pre každého bol pripravený pohár. Jeremiáš mal všetkých vyzvať, aby sa napili vína (verš 2 až 5). Jeremiáš tak urobil, ale oni riekli: „Nepijeme vína. Lebo Jonadáb, syn Rechabov, náš otec, nám zakázal a povedal: Nebudete piť vína ani vy ani vaši synovia až na veky.“ (verš 6).

Kto bol Jonadáb?

V Severnom kráľovstve vládol Achab spolu so svojou ženou Jezábel'. Bol to kráľ, ktorý vniesol modlárstvo medzi Boží ľud. Za jeho kraľovania bol Bálovi vystavený chrám. Ľud opustil

Hospodina a jeho slovo a slúžil Bálovi. Skrze Božích mužov bolo Achabovi povedané, že raz príde čas, kedy Boh vykoná súd nad jeho domom. Bol to Jehu, skrze ktorého Boh tento súd vykonal. O Jehuovi, Jonadábovi a súde nad Bálovými služobníkmi a prorokmi čítame v 2. Kráľovskej v kapitolách 10 až 12. Jonadáb v týchto textoch je ten, na ktorého sa odvolávajú Rechabitovci.

Doba, keď vládol Achab s Jezábeľou, bola ťažká. Bola ťažká hlavne pre tých, ktorých srdce sa bálo Božieho slova a ktorí ho chceli poslúchať. Vtedy išlo ľuďom o život, ale predsa si Boh zanechal, ako to povedal Eliášovi, svojich 7 tisíc, ktorí nesklonili svoje kolena pred Bálom. Verím, že Jonadáb a Rechabitovci sú z tých 7 tisíc, ktorých si Boh ponechal.

Jonadáb povedal svojim deťom: Nebudete piť vína (verš 6). Ďalej im povedal, že nemajú stavať žiaden pevný dom, nemajú siať žiadne semeno (osievať pole) a ani nemajú mať a vysádzať vinicu (verš 7). Všetky tieto veci samé o sebe nie sú zlé. Aj dnes platí, že mať dom nie je zlé, ale verím, že to všetko malo synov Jonadábových a ich rodiny viesť k tomu, aby ich a dnes aj naše srdce nepatrilo, nebolo pripútané k takýmto veciam. Povedal im a viedol ich k tomu, aby sa zachovali ako pohostíni a pútnici na tom území, kde sa nachádzajú.

Ak naše srdce bude patriť niečomu, čo je z tohto sveta, ak bude patriť nejakej práci alebo nejakému majetku a bude mu patriť viac ako Bohu, rozdelí to naše srdce. A to nie je v poriadku. Rechabitovci Jeremiášovi odpovedajú, že oni piť víno nebudú, lebo im to ich otec zakázal (verš 6).

Všimnime si, že Jonadáb tieto veci prikázal svojim synom, a tí ich zase prikázali svojim deťom. Samozrejme rodičia nie sú tí, ktorí zachránia svoje deti z ich hriechov, a ktorí im môžu dať nové duchovné narodenie – to môže len Pán vo svojej milosti. Ale predsa Božie slovo učí, že rodičia majú zodpovednosť za svoje deti v tom, že ich budú učiť Božie pravdy a ako ich majú vo svojom živote žiť a dodržiavať.

Nikdy však nebude mať naše slovo pri našich deťoch moc, ak sa sami nebudeme ním riadiť, ak sami rodičia nebudú svoje slovo napĺňať, ak sami nebudú podľa neho žiť. Darmo im budeme hovoriť: milujte Pána, ak ho sami nebudeme milovať. Darmo im budeme hovoriť: čítaj si Božie slovo, ak ho sami nebudeme čítať. Rovnako darmo by rozprávali aj otcovia Rechabítovcov svojim deťom, aby nepili víno, ak by ho oni sami pili. Jednoducho ich slovo by v živote ich detí neobstálo. Podobne je to aj s nami, Božím ľudom. Máme byť vzorom a príkladom pre naše deti.

V tomto príbehu ďalej čítame, že na Jeruzalem prišlo cudzie vojsko, pritiahli Chaldejci, prišiel Nabuchodonozor a celý Izrael sa trasie, bojí, lebo spoznali, že prichádza Boží súd. Jeremiáš im mnohokrát hovoril: ak nebudete počúvať, ak sa vaše srdce neobrátí k Bohu, raz príde Boží trest - a súd v tejto chvíli aj prichádza.

Všimnime si, čo sa za týchto okolností deje s rodinou Rechabítovcov, ktorá nemá žiaden pevný dom, ktorá nemá žiadne hradby, žiadne opevnenie, ktorá sa spolieha len na Boha a na jeho slovo. V tejto situácii sú povolaní k tomu, aby prišli do Jeruzalema (verš 11). Oni sa do Jeruzalema presunuli, ale pritom spôsob života, ktorým doteraz žili, nezmenili, aj keď sa už nachádzajú vo veľkom meste. Rodina, ktorá žila len v stanoch, ktorá nemala vlastné pole,

nemala vlastnú vinicu, predsa prežila. Boh sa stará o svoj ľud, stará sa o tých, ktorí mu dôverujú, poslúchajú ho a spoliehajú sa na neho.

Rechabitozci počúvali na slovo svojho otca, ako je napísané: „A tak sme poslúchli hlas Jonadába, syna Rechabovho, svojho otca, vo všetkom, čo nám prikázal“ (verš 8) a v ničom od neho neuhli. On im dal nejaké prikázanie, dal im nejakú cestu, po ktorej mali ísť a oni z nej neuhli. Som presvedčený, že tieto deti, táto rodina, počúvala na slovo svojho otca preto, lebo si ho vážili a že ho mali radi. Možno v danej chvíli nerozumeli, prečo im to ich otec prikázal, ale spoliehali sa, že to, čo im otec povedal (prikázal), je dobré. Poslúchli všetko čo im uložil bez toho, aby si svojho otca a jeho slovo zľahčili.

Aj my, Božie deti, nový ľud, máme svojho Otca. Kde? Pre každé Božie dieťa platí, že má svojho Otca v nebesiach, a čo nachádzame v živote Rechabitozcov, to má byť rovnako aj v živote každého Božieho dieťaťa. Aj dnes sa pozná Božie dieťa podľa toho, či v jeho živote stojí Božie slovo, či žije to, čo vyznáva. Boh nás nepovolal a nezachránil len preto, aby sme mali pohodlný život, ale aby sme ho vo všetkom poslúchali a svojím životom poslušnosti zviditeľňovali tak, ako hovorí Božie slovo: „Ak ma milujete, ostríhajte moje prikázania“ a „Kto má moje prikázania a ostríha ich, to je ten, kto ma miluje...“ (Ján 14:15 a 21).

Tak, ako skrze Jeremiáša Boh prehovoril k pokoleniu Júdu a obyvateľom Jeruzalema slovami, ktorými im dal Rechabitozcov za vzor a príklad poslušnosti: „Id' a povieš mužom Júdovým a obyvateľom Jeruzalema: Či si nevezmete naučenia, aby ste počúvali na moje slová? hovorí Hospodin. Stoja slová Jonadába, syna Rechabovho, ktorý prikázal svojim synom, aby nepili vína, a nepili až do tohto dňa, lebo poslúchajú prikázanie svojho otca...“ (verš 13 a 14), tak to rovnako platí pre nás aj dnes. Tak ako oni počúvali svojho otca, rovnako aj my máme počúvať

svojho Otca. Čokoľvek povie náš Otec do nášho života, máme sa zachovať tak, ako sa zachovali deti otca Jonadába, ktorí počúvali na hlas svojho otca a naplňali ho vo svojich životoch. Verím, že to, čo má byť v našom živote najviditeľnejšie, je, že z lásky počúvame a ostríhame Božie slovo - a to je to najlepšie, čo môžeme urobiť.